

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Τήν Παρασκευήν, 14^η /27^η Σεπτεμβρίου 2013, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, συμφώνως πρὸς τήν προσκυνηματικὴν καὶ τυπικὴν αὐτοῦ διάταξιν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι ἡ ἐορτὴ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὡς μνήμη τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς μετὰ τὴν εὔρεσιν αὐτοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ λόφου τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ μετὰ τὴν ἀποτελείωσιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν αὐτῷ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, ὑψώθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἵνα ἴδωσιν αὐτόν ὑψούμενον καὶ οἱ μακρόθεν προσελθόντες πολυάριθμοι εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Α' Παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀφ' Ἑσπέρας τῆς Πέμπτης ἀνεγνώσθη ἡ Θ' Ὥρα εἰς τὸν μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγιοταφῶν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐγένετο ἡ ἐπίσημος κάθοδος, τῶν κωδώνων κρουομένων, (ὡς φαίνεται εἰς τὸ στιγμιότυπον τὸ ἀφορῶν τὴν Παραμονὴν τῆς ἐορτῆς), διὰ τῆς Χριστιανικῆς Ὁδοῦ εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὑποδοχὴ τοῦ προεξάρχοντος τῆς τελετῆς Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου εἰς τὴν Ἀποκαθήλωσιν, τὸ θυμίαμα καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἡ προσκύνησις τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Συνοδικῶν εἰς τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν, ἡ κροῦσις τῶν σημάτων καὶ τὸ θυμίαμα μετὰ μύρου ὑπὸ τῶν διακόνων ἀνά τὰ προσκυνήματα.

Μετὰ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὸν Προοιμιακὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὁ δὲ Πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτης Ἀριστόβουλος, οἱ βοηθοῦντες αὐτόν μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλέξιος καὶ μοναχός π. Ἰωσήφ Ἀγιορείτης, ἔψαλον τὰ Ἀνοιξαντάρια. Ἠκολούθησεν ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ Μεγάλης Εἰσόδου καὶ Ἀρτοκλασίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλησαν τὰ Ἀπόστιχα, ἐλέχθη τὸ «νῦν ἀπολύεις» ἐψάλησαν τὰ Ἀπολυτίκια καὶ, τῶν κωδώνων κρουομένων, ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Β' Ἡ κυριώνυμος ἡμέρα τῆς ἐορτῆς.

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, κυριωνύμου ἡμέρας τῆς ἐορτῆς 14^η /27^η Σεπτεμβρίου 2013, τὴν 7.00 π.μ. ἐκκλησιαστικὴν ὥραν, ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίσημη κάθοδος ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ναὸν, προσεκύνησεν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν καὶ τὸν Πανάγιον Τάφον ὁ προεξάρχων τῆς τελετῆς Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εἰσελθὼν εἰς τὸ Καθολικόν, ηὐλόγησε καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἔνθα καὶ προσῆλθον καὶ ἔλαβαν καιρὸν οἱ Ἱερεῖς καὶ ἐνεδύθησαν ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἀφ' οὗ ἐψάλη τὸ «εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα» καὶ τὸ «ἄνωθεν οἱ προφῆται».

Ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη εἰς τὸ Καθολικόν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ

Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἁγιοταφίτων Ἀρχιερέων καί τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος, Ἁγιοταφίτων Ἱερέων καί παρεπιδημούντων Ἱερέων καί Πρεσβυτέρων ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ἱεροδιακόνων, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη, μετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῶν προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Κύπρου καί πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τελεσθείσης καί ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας, ἤρξατο ἡ τελετή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπό τοῦ σολέως τοῦ Καθολικοῦ διά τοῦ «Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν Ἁγίων...».

Ἐξελθοῦσα ἀπό τοῦ Καθολικοῦ ἡ λιτανεία, διῆλθε διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί κατήλθε, ἐν ᾧ ἐψάλλοντο αἱ Καταβασίαι, «Σταυρόν χαράξας Μωσῆς» καί τό «Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου» εἰς τόν τόπον τῆς ὑπό τῆς Ἁγίας Ἐλένης εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ὕψωσε τόν Τίμιον Σταυρόν κατά τήν τάξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἵνα διά τούτων ἀγιασθῇ πᾶσα ἡ κτίσις.

Ἐκ τοῦ σπηλαίου τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ λιτανεία διῆλθε διά τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Λογγίνου καί τοῦ «Μή μου ἄπτου» καί περιήχθη τρίς περίξ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων κατά τά πρεσβεῖα αὐτῶν βασταζόντων τόν Τίμιον Σταυρόν ἐπί τās κεφαλάς αὐτῶν. Ἐντεῦθεν διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀδάμ ἡ λιτανεία ἀνῆλθεν εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, ἔνθα καί ἐπί τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ὑπέρ ἡμῶν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός, ὑψώθη ἀπό τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς τοῦ Γολγοθᾶ πρὸς τά τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ὁ Τίμιος Σταυρός ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου.

Μετά τήν Ὑψωσιν ἱερεῖς καί λαός ἔλαβον εὐλογίαν ἐκ τῶν βασιλικῶν, ἐφ' ᾧ ἐτέθη ὁ Τίμιος Σταυρός ἐπί τοῦ δίσκου καί κατήλθον εἰς τό Ἱερόν Βῆμα.

Τῆς λιτανείας συμπληρωθείσης, ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος, τῶν κωδῶνων κρουομένων, εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τούς προσελθόντας διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ, ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιάζεται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων, καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, ἐν τούτῳ χειρὰς ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἴλκυσας, πρὸς σὴν Χριστὲ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ καί εὐσεβεῖς Χριστιανοί,

ἡ ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τελεσθεῖσα σήμερον θεία Λειτουργία ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ πρᾶξιν μαρτυρίας τῆς πίστεως καί τῆς ἱεραῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί δὴ τῆς ἐν αὐτῷ διακονούσης Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Ἡ πρᾶξις δέ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς ἀφορᾷ εἰς δύο τινά:

Πρῶτον, εἰς τό γεγονός τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ὁ μελωδός, «τάς χειῖρας ἀπλώσας Αὐτοῦ, τόν κόσμον εἵλκυσε πρός τήν Αὐτοῦ ἐπίγνωσιν». Εἰς αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐπίγνωσιν τοῦ θείου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, ἐλκυσθεῖς διά τοῦ Σταυροῦ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει εἰς τήν πρός Γαλάτας ἐπιστολήν αὐτοῦ: «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται κάγω τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14). Καί ἀναλυτικώτερον: μὴ γένοιτο ποτέ ἐγὼ νά καυχηθῶ διά τίποτε ἄλλο παρά διά τό ὅτι δι' ἐμέ ἔλαβε δούλου μορφήν καί ἐσταυρώθη διά τήν σωτηρίαν μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καύχημά μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος διά τῆς πίστεως δέ εἰς τόν θάνατον αὐτόν ἔχει νεκρωθῆ καί ἔχει χάσει τήν δύναμίν του ὡς πρός ἐμέ ὁ κόσμος, ἀλλά καί ἐγὼ ἔχω νεκρωθῆ ὡς πρός τόν κόσμον.

Δεύτερον, ἀφορᾷ εἰς τήν διά τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἀποκαταλλαγὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ὅτι ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ ἠυδόκησε πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος κατοικῆσαι καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν, εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Κολ. 1,20) . Καί ἀναλυτικώτερον: καὶ δι' αὐτοῦ ὁ θεός εὐηρεστήθη νά συνδιαλλάξη καί νά συμφιλιώσῃ ὅλα πρός τόν ἑαυτόν καί εἰρήνευσε μέ τό αἷμα καί τήν θυσίαν τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου εἴτε τούς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους μέ τόν θεόν καί μεταξύ τους εἴτε τούς ἐν οὐρανοῖς ἀγγέλους, τούς ὁποίους ἐσυμφιλίωσε μέ ὅλους ἐμᾶς.

Ὁ Τίμιος τοῦ Χριστοῦ Σταυρός, ἀγαπητοί μου, ἐμπεριέχει τό ἀπό τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένον ἐν τῷ θεῷ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τέλειος ὢν θεός ἐφύτευσε τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, (Γενέσ. 2,9). Ὁ ἴδιος μετὰ τήν ἐκ τῆς Παρθένου καί θεοτόκου Μαρίας ἐνανθρώπησίν Του, τέλειος ὢν ἄνθρωπος, ἐφύτευσε ἐν μέσῳ τῆς γῆς, (Ψαλμ. 73,12), καί τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον ἐπότισε μέ τό αἷμα καί ὕδωρ, τό ἐξελθόν ἐκ τῆς νυγείσης πλευρᾶς Αὐτοῦ, (Ἰωάν. 19,34). Καί τοιουτοτρόπως τό κατέστησε ζωηφόρον, δηλονότι πηγὴν ζωῆς αἰωνίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τόν ὁποῖον σήμερον μετὰ τῆς Ἀγίας καί ἰσαποστόλου Ἑλένης καί τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ὑψώνομεν ἐορτίως φυσικῶς καί πνευματικῶς, προσκυνοῦμεν Αὐτόν Τοῦτον τόν Χριστόν, «ὃς ἔδωκεν ἑαυτόν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καί καθαρῖσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων», (Τιτ. 2,14).

Τόν Πανάγιον Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τιμῶντες καί ἡμεῖς σήμερον ὡς πηγὴν ἀγιάσματος καί αἴτιον τῆς τῶν ἀνθρώπων θεώσεως μετὰ τοῦ μελωδοῦ εἴπωμεν: «Υψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ, συνανύψωσας, τοῦ Ἀδάμ τήν ἔκπτωτον φύσιν ἄπασαν· διό ὑποῦντες τόν ἄχραντον Σταυρόν σου φιλάνθρωπε τήν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαίτουμέν κραυγάζοντες· Σῶσον Ὑψιστε, ὡς θεός ἐλεήμων τούς τιμῶντας, τήν σεπτὴν τε καί φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὕψωσιν» καί δώρισαι τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν τήν εἰρήνην Σου, Ἀμήν.

καί ἀραβιστί διά στόματος τοῦ π. Χαραλάμπους ὡς ἔπεται, ἴδε ἠλεκτρονικόν

σύνδεσμον: <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/09/21/2722>
μεθ' ἣν ἀπεδόθη Αὐτῷ ὁ ἀσπασμός τῶν Ἀρχιερέων καί ὁ ἀσπασμός τῆς χειρός Αὐτοῦ
ὑπό τῶν ἱερέων καί τῶν προσελθόντων πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/XaKZx2ex2QE>

